

FINESTRA D'OPORTUNITAT

25 anys després de la reunificació: l'eix franco-alemany cada dia

més artificial

per Aleix Sarri

Angela Merkel i **François Hollande** van comparèixer fa uns dies davant del Parlament Europeu. Discursos de to baix. Benintencionats però sense novetats. Amb la crisi dels refugiats torna a quedar clar que Merkel segueix essent la vertadera líder de l'Europa política. Hollande la segueix a roda, però se'l veu esbufegar molt més que a **Sarkozy**, la relació de forces dins l'eix franco-alemany és cada vegada més favorable als germànics.

I és que qualsevol que viatgi per ambdós països podrà percebre-hi diferències notables. Mentre a **Alemanya** les petites i mitjanes ciutats es noten vibrants amb activitat econòmica i social, la sensació de província que fan moltes ciutats franceses es senzillament aclaparadora. És com si la capital parisenca tingués tendència a xuclar quasi totes les energies de la república.

França és immersa en una crisi política molt profunda. La globalització ha dut el mite de la França forta a la seva fi, però la incapacitat per explicar aquest fet als francesos fa que els discursos ultra-proteccionistes de **Marine Le Pen** siguin tremendament atractius per atraure el francès mitjà.

Quelcom similar passa amb la demografia i la immigració. El rebuig francès cap aquest fenomen només pot ésser qualificat de creixent, i tot sembla indicar que l'arribada massiva de refugiats només farà que augmentar aquesta tendència. Marine Le Pen es frega les mans, i cada dia sona més abrandada.

En canvi Alemanya és cada dia més segura de si mateixa (malgrat l'escàndol de **Volkswagen**). Al centre econòmic, polític i cultural del continent. L'ampliació a l'est ha acabat de consolidar una area d'influència que avui domina Europa. Molt sovint s'oblida que en moltes àrees de l'est d'Europa l'alemany ha estat durant segles present a través de la diàspora germànica que va durar fins a les deportacions massives de finals de la **Segona Guerra Mundial**.

A França en canvi se li fa massa gran la zona euro a 19 i encara més la Unió a 28. La pèrdua de pes relatiu que ha patit és notable i ja comencen a sentir-se veus que aposten no només per un replegament nacional en algunes àrees, sinó també per la creació d'un pinyol de països d'avantguarda que avanci més en la construcció europea prescindint dels països lents o complicats de gestionar.

Veurem si la proposta s'arriba a consolidar eventualment, però mentrestant, les iniciatives franceses per a la zona euro (sempre basades en més transferències al seu interior) topen amb l'ínfim lideratge del país en el terreny econòmic, així com amb la creixent realització que França cada dia s'acosta més als països deutors que no pas als creditors. D'alguna manera París proposa idees perquè Berlín pagui mentre que Berlín proposa vies perquè algú controlï que les finances dels estats siguin creïbles abans de desembutxacar ni un euro més.

La consciència política alemanya que cal acabar l'europeisme de caixer automàtic, i que per cada euro en despesa extra cal veure'n resultats, és definitiva i compta avui en dia amb un gran suport per part de les poblacions del centre i el nord d'Europa, més enllà de signes ideològics.

L'èxit econòmic alemany els permet marcar el ritme ideològic de la Unió, i la percepció que el país teutó ha estat capaç de reformar-se el converteix en un model. No es pot oblidar, és clar, que Alemanya és el país europeu que amb més contundència s'ha enfrontat al seu passat. Potser per tot això, pel trauma que encara arrossega i per la fortalesa econòmica de l'Alemanya reunificada, Merkel ha estat tan valenta afrontant la crisi dels refugiats, mentre Hollande amb la boca petita li ha seguit el corrent.

França, atrapada per la seva crisi d'identitat tant en el front econòmic com en el social, necessita reformar-se si vol que d'aquí a 25 anys encara parlem de l'eix franco-alemany. La seva hipercentralització resulta avui un dels impediments més grans per una integració europea real i el seu lideratge decreixent deixa massa sola Alemanya davant dels reptes que s'aproximen.